

שלושה שבועות, היה הזמן שקבע סאדאם חוסין אליהכריתי, שליט עיראק, להבטחה של איראן השכנה, כאשר פלש לתוך שיטחה לפני יותר משלוש שנים. ביתניים עברו 166 שבועות, משני הצדדים נפלו 150 אלף חיילים ומספר דומה של אזרחים, ונגרם נזק לרכוש במיליארדים של דולארים — וסאדאם חוסין רחוק מאוד מהשגת מטרתו.

כי 40 מיליון האיראנים, על 413 אלף חייליהם (320 אלף בצבא היבשה; 70 אלף בחיל-האוויר ו-23 אלף בחיל-הים) התייצבו, בניגוד למצופה, לימין האיית-אללה חומייני.

ואין זה כוח-האדם היחיד שחומייני הטיל למערכה נגד עיראק: לא רק מחצית מ-150 אלף אנשי המישמרות המהפכניים, אלא גם כחצי מיליון מתוך שניים וחצי מיליון הבאסיג (ההג"א) האיראני, אשר קיבלו רק אימון בסיסי בנשק, כבר שרתו בחזית.

ואפילו חיל-האוויר, שנפגע קשות — עד כה הופלו 80 מ-430 מטוסיו ורק כ-120 מן הנותרים נותרו שמישים, בהערך חלקי-הלוחם — מתחיל לתת-אוש. לאחרונה הודיע שריהגנה האיראני, הקולונל מוחמד סלימי, כי התעשייה האווירית האיראנית כבר מצליחה לייצר כ-80% מחלקי-החילוף הדרושים לתחזוקת מטוסי-הקרב אף-14 האיראניים.

שירותים רומניים. 400 מטוסי הקרב העיראקיים, מתוצרת בריט-המועצות וצרפת, הם המאפשרים לעיראק להחזיק מעמד נגד מבול-האדם האיראני. כי האיראנים נאלצים להותיר את מטוסייהם המיבצעיים בבית, כדי להגן על שדות-התעופה, בתי-החילוקים, מעיינות-הנפט ועריהם הגדולות. וכך, בהעדר סיוע אווירי, אכן נכשלו רוב ההתקפות היבשתיות האיראניות ב-18 החודשים האחרונים, ולאיראנים נגרמו אכזרות איומות.

אבל חוסין איננו יכול להרשות לעצמו לסמוך על חיל-האוויר בלבד, ולכן הוא אוסף נשק וסיוע מכל מקור אפשרי: בזכות חוזה-הידידות ב-11 השנים בין עיראק וברית-המועצות, היו אלה מטוסי-התובלה איליושין, מתוצרת סובייטית, שהטיסו לאחרונה את טילי אקסוזה הקטלניים, טילי נ"ט ופצצות-מיצור מצרפת לעיראק. ובזכות סעודיה, התומכת הערבית העיקרית בעיראק — מבחינה כספית לפחות — מועברים לעיראק צלמומיה-ריגול של הלוויינים האמריקאיים, המגלים לעיראקים את תנועות הצבא האיראני.

בשבוע שעבר גילתה עיראק צינור-אספקה חדש, אחרי פגישה של 90 דקות בקאהיר בין חוסין וסגן-ראש-משלת עיראק, טאה יאסין רמאן, הודיע שריהביטחון המצרי, מוחמד אבו-ע'אלה, כי המצרים הפעילו את שירותיהם הטובים, עבור עיראק, אצל ממשלת רומניה. ממשלת בוקרשט כבר העבירה 60 טנקים ראשונים לעיראק, ו-100 טנקים נוספים יועברו אליה כעתיד הקרוב.

אבו-דאבי

הנותן במידבר עגבניה

שייח' זייד איבן-סולטאן אל-נאחאיני, אינו

מובארב וסגן ראש ממשלת עיראק, רמאן טילים מצרפת. תצלומים מאמריקה וטנקים מרומניה

מסתפק בתפקידו כשליט אבו-דאבי, השוכנת לחוף המפרץ הערבי (המפרץ הפרסי). הוא גם מקדיש שעות רבות ביום לחווות. כי הוא רוצה חקלאות וירק במידבר. כך יכולים תושבי הבירה לזכות בשתילים חינם וברשן מסובסד מהעירייה, וכך יכול כל מגרל חיטה להיות בטוח שממשלת השייח' תרכוש ממנו כל גרעין חיטה במחיר הגבוה פי חמש ממחירו הבינלאומי (600 דולר הטונה, תחת 120 דולר).

בעיית מים. המהפכה הירוקה באבו-דאבי מתבטאת בשפע בעגבניות, מלפפונים ותצילים. השנה אפילו נשלחו מישלוחים ניסיוניים ראשונים של פרי-הדר ומלונים לשווייץ.

באבו-דאבי אזהבים גם ביצים וגם עוף. עד כדי כך שמייבאים לשם עוף בעשרות מיליוני דולרים לשנה, מהנמרק וקואק, שאליה נשלחים דרך-קבע ארבעה שוחטים, שתפקידם להקפיד על שחיטה איסלאמית כשרה למהדרין.

המסקנה שהתבקשה: יש לפתח את ענף הלול. ואכן, לאחרונה הוקמו שני משקי לול ענקיים. יחד עם הלול הגיעה גם הרפת לאבו-דאבי, ותנובת הפרות מתחילה להחליף לאט-לאט את אבקת-החלב האירופית ממחלבות אבו-דאבי.

אולם גאותו האמיתית של השייח' היא הצלחת מיבצע הייעור שלו. אלה הן שורות העצים שאותן הורה לטעת לאורך החוף, כשובר-ירוח מצד אחד וכמייצבי חול שפת-הים מצד שני. השייח' לא הסתפק בעציניו, ייבא מעיראק תמרים ונתני-פרי (עד 30 קילו לעץ לשנה, לעומת הון הקליפורני המשובח, המניב 100 קילו לעץ לשנה).

נותרה רק בעייה קטנה של מים. כל עוד רזמו התקבולים האדירים מן הנפט, אפשר היה להשתמש בלי חשבון במים המותפלים. אבל עתה, משהגיע המיתון גם לאזור המפרץ, חזרו לעיין בהצעה לקבל מים להשקיה כמכילות-הנפט הריקות, הבאות לקחת את הנפט מאבו-דאבי.

עקב החצים של שומרי איכות-הסביבה, מנקים היום את תאי מיכליות-הנפט בנמלי

הפריקה בצורה מעולה כליך, שאין מניעה למלאם במים רגילים, הזולים, כמובן, בהרבה, ממים מותפלים.

ומה יקרה אם כל תכניות-הפיתוח החקלאיות של השליט יעלו יפה? לא את כל העודפים אפשר לייצא לשווייץ. אבל אפשר לייצא לסעודיה השכנה, שאומנם גידלה בעצמה, כשנה שעברה, כ-400 אלף טון חיטה — כמעט כל תוצרתה. אבל הסעודים הזוללים מדי שנה 1,000 מיליון ביצים ו-200 מיליון עופות, בוודאי ישמחו לעזור בפיתרון עודפי הלולים באבו-דאבי, כאשר המצב יגיע לידי כך.

ואשר לתמרים, נכלל אין מה לדאוג. אחרי הכל, הסעודים הם זוללי התמרים מס' 1 בעולם: 29 קילו לנפש בשנה.

סעודיה

הפרס הגדול

פרס נובל לספרות הכניס השנה לחשבון-הדבק של האנגלי ויליאם גולדינג 192 אלף דולר. אילו נשאל השבוע סופר סעודי מה דעתו על העניין, היה משיב, קרוב לוודאי: "זהו פרס-זיכרון, כראוי לגולדינג, מחבר הספר בעל זבוב".

כי החל מהשבוע, אצל הסעודים זה יהיה אחרת. כאשר הם חילקו את פרס המדינה לספרות לא היה מדובר ב-192 אלף דולר. בסיבוב הראשון מדובר אומנם ב-50 אלף דולר, אבל הסכום יכול להצטבר לחצי מיליון דולר, או אפילו ליותר. הכל תלוי כמה שנים יצליח לחיות הסופר הזוכה בפרס.

הדפוס הראשון. כאשר החליט המלך פהד על הפרס, קבע חד וחלק: 50 אלף דולר. 50 אלף

המלך פהד

50 אלף דולר לכל שנה

דולר לשנה, מדי שנה, כל עוד הסופר הזוכה חי. בכל זאת, כדי שלא להגזים, נקבע כי הפרס (על תרומה נכבדת להעשרת הפעילות הרתית, הרעיונית והספרותית בממלכה הסעודית) יוענק רק לסופרים שעברו את גיל 50. שלושת חתני הפרס הראשונים, שבהם נבחר

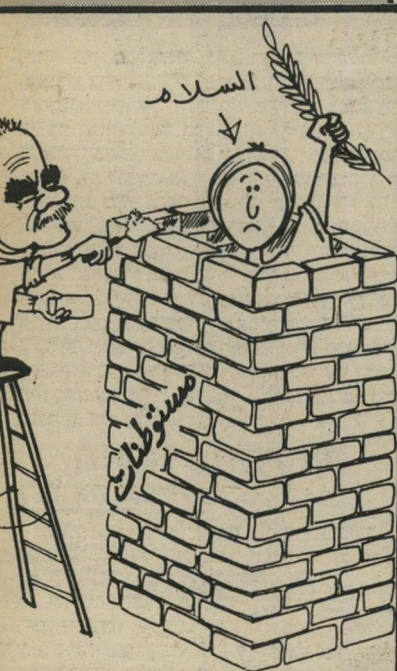
מסך החול

יש מיליונים

● מדינות מרחב שהחליטו לא לצמצם נתקציבה-הפיתוח שלהן, למרות הירידה בהכנסותיהן מן הנפט, ופנו לבנקים המיסחריים במערב, נענו ברצון. אלג'יריה גייסה 700 מיליון דולר (מקבוצה של 11 בנקים); אבו-דאבי (עבור מיתקן-ענק להפקת גז, כמוצר-לוחאי של שאיבת הנפט) — 500 מיליון דולר; עומאן — 300 מיליון דולר; קטר (עבור חברת-הנפט שלה) — 150 מיליון דולר.

בעין מצרית

אין גליון של עיתון מצרי המופיע בל התייחסות לקורה בישראל — אם כי בהקשר הלבנוני, אם זה בעניין השטחיים הכבושים, אם זה על הידוק שיתוף-הפעולה עם האמריקאים.

بدون تعليق

הקריקטורה בשבועון אוקטובר, הנושאת א הכותרת ללא מילים. אכן מדובר בעד עצמו יצחק שמיר (על סולם ופיה-הטייחים בידו) סוג את חומת ההתנחלויות סביב השלום, החוג ונחנק.

● החל מראשית 1984 תגיש תחנת השידור המקומית מרכז הדלתא בצפון מצרים תכנית יומית בת שעה, שתוקדש ל-30 אלף הטורנטים של ערי הצפון. מטרת התוכנית: לסייע בפיתרון מצוקת מקומות-הישיבה באולמות האוניבר-סיטות, עליידי כך שהסטודנטים יוכלו להסתפק בשמיעת הרצאות במקצועות הספרות והמישפטים מעל גלי האתר.